

*Finula
Karni*

Spomenak

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

Za Ejmona i Meri, Džima i Moniku, koji su nekad ovako voleli.

PRVI DEO

1. DOMINIK

SADA – 3. JUN 2017.

Iz Knjige ljubavi:
„Volim te zato što si me pronašao.“

Potpuno sam budan kad ne bi trebalo da budem. Potpuno miran, sedim sasvim uspravno na ivici našeg kreveta, i ćulim uši da uhvatim bilo kakav nagoveštaj nje. Ne čuje se ništa osim poznatog odzvanjanja stare zgrade u tišini. Muva zuji ispred prozora spavaće sobe. Kroz hrastove daske na podu, iz kuhinje se čuje brujanje frižidera. Cevi stenju u zidovima kao ubrzano kucanje srca punog iščekivanja. Čak i kući nedostaje Erin.

Ustao sam, protegao se visoko, rukama samo što nisam dodirnuo tavanicu, i krenuo u svoj uobičajeni jutarnji obilazak broja četrdeset četiri u Valentajnovoj ulici. Samo sam bacio pogled u dečje spavaće sobe, u njima nije bilo ničeg novog osim novog sloja prašine. Krenuo sam u prizemlje, levom rukom prelazeći po originalnom zaobljenom stepeništu u art deko stilu. U podnožju, odmah desno od radne sobe, svetlela je stona lampa pored gomile arhitektonskih nacрта. Pogledao sam mimo njih, na moj staromodni dnevnik, i odmah me je zabolelo sećanje na Erin, koja je pre više meseci pokušala da me ubedi da sve bitno digitalno zabeležim u telefon. Opirao sam se, smejao se, nisam se obazirao na zadirkivanja da sam primitivan, a podsećao sam je i da je ona ta koja me je maltene silom naterala da se bavim pisanom reči.

Finula Karni

Današnji datum, s paučinastom škrabotinom na sredini strane, trebalo je da me podseti na Lidijinu rođendansku žurku večeras. Moja sestra dovešće radnike iz sopstvenih kafea, koji će nositi poslužavnike s minijaturnim kanapeima i toplim prosekom. Ona će s odlučnim osmehom lepršati kroz gomilu naših prijatelja, i mnogih koje ne poznajem, a verovatno ni ona, i pretvaraće se da je sve u redu.

Trgao sam se na zvuk telefona u hodniku, ali nisam se ni pomerio, jer sam slutio da će mi neko ponovo spustiti slušalicu.

„Zdravo“, čuo se Erinin glas iza vrata. „Trenutno nismo kod kuće. Ostavite poruku.“ Ubacio se i moj glas: „Ako nekoga zanima, ni ja nisam tu“, i ona se zakikotala neposredno pre pištanja i završnog škljocaja. Otišao sam do hodnika – čuo kako joj smeh odzvanja, gotovo odskačuje od zidova, i čudio sam se kako su dani bez nje bili mučni i naporni. Oduvek je bilo tako. Od prvog trena kad sam je ugledao, i njen smešan ples, do našeg poslednjeg razgovora, živela mi je u duši. Jednostavno se uselila i nastanila. Bez rasprave. Bez pitanja ili dozvole. Bez kajanja.

Nesvesno sam prišao ukrasnom stolu od mahagonija, prema jedinog fioci. Knjiga kao da me je dozivala. Zamišljao sam trepćuća svetla kako me upozoravaju na opasnosti, a ipak mi je, kad sam je uzeo u ruke, donela olakšanje; meka napanska koža je, kao i ja, bila oštećena na pojedinim mestima. Počeo sam da prelistavam strane ispisane našim rukopisima. Mirisale su na Erin, kao blagi miris božura. Prineo sam ih licu, duboko udahnuo i otvorio njen poslednji zapis. U domu koji smo zajedno stvorili, koraćao sam tamo-amo po popločanom crno-belom podu. Prvi zraci jutarnjeg svetla dopirali su kroz sjajnu kupolu na krovu i pomogli mi da pročitam njene reči naglas:

12. maj 2017.

Dragi Dome,

U avgustu 2004. uzeo si nešto odavde, sećaš se?

Ponekad, obično dok ležim u krevetu pred zoru, pitam se – ne, više od toga, očajnički želim da saznam – da li bismo možda izbegli sav taj bol da nisi to uzeo.

Mislim, šta bi bilo da si ostavio tu stranicu tamo gde je trebalo da bude? Šta ako je te reči iz naše knjige ljubavi zaista trebalo da mi kažeš tada? Možda si bio iskren, možda si pokušao da se otvoriš,

Spomenar

možda si čak tražio i pomoć. I možda bi, da sam pročitala te reči u ono vreme, sve bilo drugačije? Šta bi se desilo da sam ih videla podižući sledeću stranicu ka svetlu i proučavajući blede otisak tvoje olovke?

Pokušala sam – to uspeva samo na filmu.

Znam, znam. Zoveš me kraljicom Šta Bi Bilo, ali to je samo nešto što me muči kad se probudim prerano u zoru.

Kažeš mi da ne budem blesava, da se ne vraćam u prošlost. Gliš me i govoriš mi da se sve dešava baš onako kako je suđeno, ne nužno „s razlogom“, ali „život“, stalno govoriš, „život se odvija upravo onako kako treba“.

Dakle, ta nestala stranica ostala je nestala. Odsutna. Nema je. Nisam nikad saznala šta je na njoj pisalo, a ni ti mi nikad nisi rekao. I život se je zato krenuo onako kako je bilo suđeno – i bilo je bola, ali i mnogo ljubavi. Bože, bilo je i tako mnogo ljubavi.

I još je ima.

Toga se držim u tim nemirnim noćnim časovima.

Podsećam se da ljubav traje.

Erin x

Seo sam na prvi stepenik. Zatvorena vrata preko puta kao da su me mučila. „Šta bi bilo kad bi sad ušetala ovamo?“ šapnuo sam jedva čujno.

Moja kraljica Šta Bi Bilo. Zagrlio bih je, dodirnuo joj meku kožu na licu vrhovima prstiju i rekao joj da je u pravu, da ljubav daje smisao životu.

2. ERIN

ONDA – DECEMBAR 1996.

„Jer bez ljubavi si najebao!“, objavio je Šejmus Ficpatrik Fic prijateljima i publici.

Erin je osetila da joj je Dom stegao ruku i ispratila njegov usplahiren pogled preko stola. Kad je ugledala stegnute usne svoje nove svekrve, oborila je oči i usredsredila se na okrugli vlažni trag na papirnoj salveti.

„Mi u Irskoj imamo drugi izraz za to najebao, znate, ali kad si u Rimu, i kako to već ide...“, nasmejao se Fic, tiho i nelagodno.

O bože, pomislila je Erin. Molim te, samo nemoj da psuješ! Sedi sad, tata! Samo sedi, molim te!

S mukom je gutala knedle dok mu je glas ispunjavao malu prostoriju. Bila je to odvojena prostorija u zadnjem delu *Kings armsa*, koji se nalazio odmah preko puta matičara. Nije zamišljala da će se venčati na takvom mestu. Kao i sve devojčice, i ona je, nekada davno, zamišljala elegantnu venčanicu i kako izgovara zavete u ljupkoj seoskoj kapeli. Na svečanom prijemu imali bi gozbu, a za njom i uvežbani prvi ples mlađenaca uz omiljenu pesmu.

Prostorija u pabu, pomalo lepljiva pod nogama, s nadimljenim šarenim tapetama, izlizanim somotskim sedištima, ukrasnim trakama i božićnim lampicama, od kojih su nek pritom i nedostajale, nikad nije bila u tom snu. A ona i Dom se nisu dovoljno dugo poznavali ni da imaju svoju pesmu. Protrljala je rukom stomak kad je osetila uobičajenu uznemirenost. Ipak su se poznavali dovoljno dugo da stvore novo ljudsko biće,

koje je plesalo u njoj, ali ne i dovoljno dugo da imaju omiljenu zajedničku pesmu. Samo je Domova blaga ruka na njenoj otklanjala sumnje i podsećala je da je ono najvažnije ipak uradila kako treba. A Dominik Karter je ipak bio princ među muškarcima.

„Znate, bez ljubavi“, nastavio je njen otac, „samo ste dvoje ljudi koji lutaju kroz život i tumaraju po dolini... dolini suza.“

Odolela je nagonu da ga povuče za rukav. Umesto toga, pomolila se majci: *Nateraj ga da sedne, mama, molim te!*

„Zato me stvarno raduje...“

Podigla je pogled i lice joj se zgrčilo kad se Fic rasplakao.

„Raduje me“, šmrkao je, „što vidim da se vas dvoje zaista volite, zato me poslušajte kad kažem“, pogledao je u nju i Doma preko ruba ovalnih naočara čeličnog okvira. „Čuvajte tu ljubav i bićete veličanstveni.“

Iskrivila je usta u pokušaju da se osmehne.

„I na kraju, hajde da podignemo čaše u čast mlade i mladoženje. Želim vam oboma zdravlja, sreće i porodicu koja će vas voleti i podržavati.“

„Hvala, tata!“, dodirnula mu je ruku i njegovo novo odelo, ali loše skrojeno, kad je seo.

„Mama bi bila tako ponosna na tebe danas“, nasmešio se.

„Hvala, tata.“ Ponovila je i zagledala se u svoj trudnički stomak. Nije bilo modnog trika niti magične haljine da ga sakrije, a i da jeste, svi prisutni su ionako znali.

„Da nisam nešto odvalio?“, pitao je Fic.

Rekla je ocu da mu je govor bio savršen, dok je, još jednom, pogledala prek okruglog stola prema muževoj rodbini. Sofi je skupljala nepostojeće mrvice sa stola. Džerard se osmehnuo i kratko joj je klimnuo glavom.

„Možda nije trebalo...“, otac se nagnuo prema njoj dok je ispijao piće. Prebacila mu je ruku oko vrata i poljubila ga u obraz.

„Rekla sam ti, tata, bio si savršen. Hvala ti.“

Po deset ljudi stisnutih za tri okrugla stola stvaralo je pozadinsku buku koja je njoj i Domu bila i te kako potrebna. „Hoćeš da zбриšemo odavde?“, šapnuo joj je muž.

„Znaš da ne možemo.“ Osetila mu je uzdah u uhu i zadrhtala je. Najviše od svega želela je da se vrati u stan i sklopča u krevetu s njim i svojim stomačićem.

„U redu, ostaćemo onda još malo“, složio se. „Ali niko od nas ne očekuje da ostanemo ovdje i pijančimo, ljubavi.“

„Hajde onda još malo da se družimo, još jedno pola sata“, rekla je. Dok je ustajala, odagnala je misli o izostanku muzike i mladenačkog plesa i podsetila se da treba da bude zahvalna Domu što je i ovo uspeo da organizuje tako na brzinu – i to sasvim sam, jer mu ni ona ni bilo ko drugi nije baš ništa pomogao. „Idem samo na brzinu da piškim“, šapnula je i krenula ka zadnjem delu sale, prema hodniku i toaletima. Baš kad se spremala da skrene za ugao, poznati glas ju je zaustavio u mestu.

„Bestidnica!“

Erin je rukom nagonski zaštitila stomak. Svaki nervni završetak u telu govorio joj je da se okrene; da se nje to ne tiče, ali noge kao da su joj se ukopale u drečavi tepih.

„Samo polako, umorna si. Uskoro ćemo krenuti.“

„Džerarde, nemoj da mi podilaziš! Nisam umorna! Jednostavno ne mogu ni da smislim tu profuknjaču!“

„Ta profuknjača, kako je nazivaš, nosi naše unuča! Stišaj taj prokleti glas!“

Erin se naslonila leđima na zid. Pokušala je da očeše svaki pršljen, jedan po jedan, odjednom ne mareći za prljavobelu haljinu, koju je pažljivo izabrala u starinskoj radnjici blizu Patnija. Zažmurila je i poželela da je nevidljiva.

„A je li?“, prosiktala je Sofi. „A jesmo li sigurni u to, je li? On je toliko zaluđen da ga nije čak ni briga!“

„Prestani!“, prasnuo je Džerard. „Ako želiš da idemo, polazi! Ovo nije ni vreme ni mesto za svađu!“

Trebalo bi da im priđe, mislila je Erin. Samo da uđe u taj uzani prljavosmeđi hodnik, polako prođe pored njih, šepureći se stomakom. Trebalo bi da se ljupko osmehne svekrvi, i zahvalno pogleda u Džerarda, čiji je karakter, srećom, Dom pretežno i nasledio. Erin je znala da baš to treba da uradi, ali ipak je stegla bešiku i vratila se u salu, među prijatelje, da se druži što bolje može.

„Izgledaš kao anđeo“, šapnula joj je Lidija.

„Božanstveno!“, složila se Hana.

„Pa, ja se ne bih mnogo žalio“, iskezio se Najdžel, Domov kum. „Ozbiljno, trudne žene su mi baš nekako seksi.“

Krajičkom oka gledajući u Sofi, koja se ipak vratila iz hodnika, Erin se nasmejala.

Dok su izlazili, svi su stali u počasni red uz melodiju *Here Comes the Bride*. Tek kad ju je Dom poveo pored Fica i njenog brata Roba, videla je da Sofi čeka na samom kraju reda. Čeka da mu šapne da će uvek imati dom ako se predomisli. Erin se snuždila. Dom se neće predomisliti. Dom je voli. Nije prestajao da se smeška otkako mu je rekla za bebu. I iako ga nikad nije pitala, niti je to očekivala od njega, zaprosio ju je svega dva dana posle te vesti. I Dom se danas oženio njome zato što je voli.

Proveo ju je kroz luk, i kad se uspravila, nagnula se da poljubi Džerrarda, a svekrvi je uzvratila poljubac u prazno, pored obraza, stežući pritom ruku svog novopečenog muža. Na vratima je privučena u još jedan zagrljaj dok joj je Dom pomagao oko kaputa.

„Zvaću te sutra.“ Lidija joj je čvrsto stegla ruku. „Odmori sad malo.“

Erin je klimnula glavom. Imala je zaista naporan dan, ali uzvratila je zaovi zagrljaj.

„I čuvaj tog mog brata“, nasmešila se Lidija. „Samo njega imam.“

Erin je potvrdno klimnula, privukla Hanu, svoju drugu deverušu, u zagrljaj, i osmotrila prostoriju. Pogled joj je pao na Fica i Roba, koji su šmugnuli dalje od vrata jer su oduvek mrzeli rastanke. Kad je njen otac stavio prste na usne i poslao joj poljubac, a njen jedini brat namignuo, klimnula im je glavom i potisnula suze.

Najdžel je predao Domu ključeve auta, a njoj se nasmešio. „Napolju je i lepo je ugrejan za tebe, ljubavi.“

„Hvala, Najdžele“, šapnula je. Ponekad bi joj takve male ljubaznosti materale suze na oči. Pogledala je u Sofi, koja je kršila ruke. A ponekad su to bile, pomislila je, uvredljive reči. I pre nego što je stigla da razmisli, okrenula se prema svekrvi i šapnula: „Volim vašeg sina i on će to uvek znati. Uvek.“

Sofi je odgovorila jedva primetnim klimanjem glavom, zapravo, pre nezadovoljnim trzajem, u znak hladnog ali jasnog priznanja da je to istina.

U autu su oboje drhtali. Dom se nagnuo i protrljao joj ruke. „Ko se, dođavola, venčava u decembru?“, pitao je smejući se. „Dobro, vozimo te kući u krevet!“

Kratko je zažmurila, u želji da zapamti taj trenutak – njegovu želju da je ugrije, da je bezbedno odveze kući. S dvadeset sedam, Domova noć posle venčanja trebalo je da uključi medeni mesec i mnogo seksa. Delom je osećala da treba da se izvini – ne samo zbog izostanka medenog meseca, već zbog svega. Zbog cele te situacije: upoznaš devojku, sedam meseci kasnije saznaš da je trudna, a za još pet meseci se već ženiš njome. Gore od vrtloga.

Zavukao joj je ruku ispod kaputa i stegao golo koleno, preko kog su prijanjale najlonke boje kože, koje je obukla uz kratku pripijenu čipkastu haljinu. „Nikad više!“, rekao je.

Nasmejala se. „Kako si znao šta sam htela da pitam?“

„Zato što umem da ti čitam misli, osim toga, pitaš me svake noći jesam li srećan.“

Zurila je kroz prozor u senke zaleđenih jela posađenih duž ulice. „Samo proveravam...“

„Erin?“

„Aha?“ Nagnula se napred prema toplom vazduhu iz otvora klima-uređaja.

„Hoćeš li da mi obećaš nešto?“

„Sve!“

„Veruj mi da sam srećan. Ne bih bio ovde s tobom, s vas dvoje, da to nisam želeo. Dakle, od danas, nema više provera, u redu?“

„U redu.“

„Obećavaš?“

„Obećavam da te neću pitati jesi li srećan osim ako zaista nisam zabrinuta iz opravdanih razloga.“

Odmahnuo je glavom. „Već pregovaraš! Bože, u šta sam se to uvalio?“

Nekoliko trenutaka kasnije zaustavio je auto ispred zgrade u kojoj su živeli. „Hvala vam, parking-čarobnjače“, prošaputala je Erin. Broj dvadeset sedam u Hotornskoj aveniji u viktorijansko doba bio je dom uglednim i otmenim porodicama, koje je stalno zamišljala kako tumaraju kroz sobe. Danas je zgrada bila podeljena na tri zasebna stana, a ona i Dom živeli su u sobama s visokim tavanicama u prizemlju, zbog čega su imali pristup i sopstvenom vrtu. Uprkos tome što su vlasnici tog stana bili Džerard i Sofi Karter, volela je to mesto; originalne ukrasne vence i ruže na tavanici, mermerni kamin u dnevnom boravku, autentične slike u spavaćoj

sobi i škripave drvene podove s vekovnom historijom u svakoj pukotini. Pošto je potekla iz kuće građene šezdesetih, s dve sobe na spratu i dve u prizemlju, koju su njeni kupili od lokalnog veća nakon što je oduzeta zbog neplaćenog kredita, Erin je volela što tu može da oseti istoriju.

„Dobro“, rekao je grleći je i zaključavajući auto daljinskim. „Kako ćemo ovo?“, pitao je kad su se približili glavnim ulaznim vratima. „Hoćemo li na pragu ili vratima stana?“

„Dome, nemoj, previše je nezgodno, ja sam isuviše...“

Pre nego što je stigla da završi rečenicu, predao joj je ključeve i podigao u naručje. Dok ju je nosio s jednom rukom ispod leđa, a drugom ispod kolena, otvorila je vrata smejući se. „Dosta!“, viknula je.

„Ne! Moramo ovako preći i drugi prag. Za svaki slučaj. Da nam ne donese nesreću!“

Pošto su ušli u stan, spustio ju je na pod. I dok se pretvarao da je povredio leđa, kotrljajući se po tvrdom uglačanom drvenom podu i udarajući rukom po metar visokom plastičnom božićnom drvčetu s crvenim i zelenim kuglama, spustila je ruku na dete koje joj se mrdalo u stomaku. I beba se smejala.

Po onome što je čitala na tu temu, priroda ju je tako pripremala za porođaj, ali Erin se umorila od toga da stalno bude umorna, da noću ne može da spava i da lovi trenutke za dremke preko dana. Protresla je čajnik na šporetu i pomerila ga ka sredini, čekajući da voda provri; tako je jako šištao, a nije želela da probudi Doma.

Dok je ubacivala kesicu s kamilicom u veliku šolju, prošla je pored sudopere do gomile poklona na kuhinjskom stolu. Njena prazna šolja čaja od jutros, kad je bila neudata žena, stajala je naopačke na žici za ceđenje. Sela je u čelo stola od pune hrastovine, u seoskom stilu, s izrezbarenim nogarima i fiokom za escajg – poklon od Karterovih. Ponudili su i da plate venčanje; verovatno na nekom mestu o kakvom je Erin sanjala, ali ni ona ni Dom nisu želeli to da prihvate, jer iako nisu o tome razgovarali, on je osetio da ona to ne odobrava.

Prešla je rukom preko gomile poklona. Među tom visokom gomilom zanimao ju je samo jedan, a znala je da Domu neće smetati da ga prva pogleda. Fic ga je umotao u stare novine i uvezao plavom trakom.

Kutija je bila pljosnata, formata A-4, a u njoj, među slojevima papira, ležala je sveska s kožnim povezom. Boje tamne čokolade, od meke napanske kože, s preklpom kao koverta. Ispod tog preklopa virila je kožna traka kojom se mogla uvezati. Kad ju je podigla, bila je lakša nego što je očekivala. Kažiprstom je prešla preko ugraviranih reči na koricama:

Šta sam ja?

Ja sam Knjiga ljubavi,

stranice istine sa svetlom i tamnom stranom,

ja sam ljubav,

a ako sam prava, neću nikad izbledeti.

Kad ju je otvorila, na sto je ispala kartica, a na njenoj poledini očevim rukopisom bilo je ispisano:

Erin i Dome, ovo smo nekad radili moja supruga i ja. Kunem se da nas je to izbacilo iz mnogih teških trenutaka, pa vam „pozajmljujemo“ ovu zamisao kao poklon. Nadam se da ćete je iskoristiti kao i mi – da razgovarate jedno s drugim – da zapišete sve što ne možete glasno da kažete. U narednim godinama, ova knjiga biće mesto na koje ćete se vraćati i gde ćete čitati o onome za šta ste možda bili premladi ili previše naivni da razumete. Postoje samo dva pravila – prvo, nemojte to da radite prečesto, ovo je put do razgovora o teškim pitanjima, a ne jedino mesto gde ćete ih pominjati. A drugo, kad nešto pišete, počnite i završite s ljubavlju, kao „Moja najdraža Erin“ ili „Moj najdraži Dome“, i tako dalje. I uvek, UVEK završite tako što ćete podsetiti jedno drugo da se volite i zašto, na primer: „Volim te zato što...“

Erin je bila zahvalna na lepo osmišljenom poklonu, ali ipak ga je vratila u kutiju vrteći glavom. Nije mogla da zamisli da Dom i ona ne mogu jedno drugom jednostavno da kažu sve što ih muči.

Okrenula se na zvuk tihog tapkanja Donovih nogu po popločanom podu.

„Dodi u krevet, ljubavi.“ Trljao je oko, u prugastom donjem delu pidžame i golih grudi.

Spomenar

„Ne mogu da spavam.“ Osetila je kako je grli obema rukama oko struka.

„Tri je ujutru“, zevnuo je. „Šta je u kutiji?“

„Poklon od tate.“

Privukao je stolicu pored nje, otpio gutljaj iz njene šolje i iskrivio lice. „Nije ni čudo što ne možeš da spavaš. Ovo je baš sranje.“ Pokazao je glavom na poklon. „Dakle, šta je to?“

„Nije važno – samo još jedna tatina budalasta zamisao.“

Uhvatio ju je za ruku. „Sećaš li se kad smo se upoznali, gospođo Karter?“

Nasmejala se. „To je bilo pre godinu dana. Naravno.“

„Na Lidijinoj novogodišnjoj zabavi. Prvi put kad sam te video s tih tvojih sto sedamdeset osam centimetara, plesala si.“ Milovao joj je paperjaste dlačice na ruci. „Uvijala si se uvrnuto, onako kako to samo ti umeš, i mlatarala tim dugim rukama i nogama.“

„Nazvao si me Drvo-devojkom i odmah sam te zamrzela.“

„Svašta, svideo sam ti se.“

„U redu, jesi mi se malo svideo. Ali mrzim taj nadimak.“

„Znao sam da ću se oženiti tobom, odmah, još tog trenu kad sam te ugledao.“

„Nisi!“

„E baš jesam!“

Uhvatila ga je za čekinjastu bradu i pogledala pravo u ćilibarske tačkice u umornim smeđim očima. „Stvarno?“

„Stvarno“, klimnuo je glavom. „Ali da sam znao da ću biti budan u tri ujutru na dan venčanja, bez seksa, ostavio bih te tamo da skakuješ do mile volje.“

„Jao!“

„Okrenuo bih se odmah i ne bih se ni osvrnuo.“

„Lažovčino!“

Gledala je u kutiju. „Misliš li da ćemo uvek moći da razgovaramo o svemu. Ovako? Samo da izgovorimo sve što nam je na pameti?“

„Naravno. Samo da nije u tri ujutru. Imali smo naporan dan, ljubavi, hajdemo nazad u krevet?“

Uzdahnula je, ustala s njim i zavukla mu se pod ruku, jer je znala da ni on neće spavati ako ona barem ne pokuša.

Finula Karni

Malo kasnije, kad su se popeli u sobu, drhtala je u hladnoj posteljini. Sklupčala se u fetalni položaj, zahvalno mu se smestila u zagrljaj, odmah osetivši da je njegovo telo greje; osetila je kako je njegov mir umiruje; kako se ljubav izliva kroz njegove pore u njene, hraneći je. Pod zracima svetla što su dopirali kroz venecijanere, ugledala mu je treći prst na levoj ruci, gde je, umesto prstena, istetovirao *Erin zauvek*. Majka samo što mu nije dobila srčani udar kad je to videla. Erin je pak bila oduševljena, i nije mogla da veruje da je bilo koji muškarac, a naročito ovaj, tako strastven u svemu, na sebe utisnuo znak da je samo njen.

Stegla mu je ruku. Slobodnu ruku zbacila je nazad i dodirnula mu obraz, miris njegove kože zadržao joj se na vrhovima prstiju.

„Ja sam ljubav“, šapnula je.

„I ja tebe volim“, odvratio je tiho.

Nasmešila se i sklopila oči.